

บทที่ 5

บทสรุป

ในการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2 ผู้วิจัยนำเสนอบทสรุปจากการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของการวิจัย
2. สมมุติฐานของการวิจัย
3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
4. สรุปผลการวิจัย
5. อภิปรายผล
6. ข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. เพื่อหาตัวพยากรณ์ที่ดีและสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สมมุติฐานของการวิจัย

ความถนัดทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันในทิศทางบวก

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2553 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2 จำนวน 1,623 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2553 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2 จำนวน 318 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2 พบว่า

1.1 แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านภาษา จำนวน 10 ข้อ มีค่าความยาก ตั้งแต่ .11 ถึง .62 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ -.03 ถึง .28 ซึ่งข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 7, 9 และข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์ คือ ข้อ 6, 8, 10 ตามลำดับ

1.2 แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านตัวเลข จำนวน 10 ข้อ มีค่าความยาก ตั้งแต่ .09 ถึง .36 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ -.10 ถึง .12 ซึ่งข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ ข้อ 2 และข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์ คือ ข้อ 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 ตามลำดับ

1.3 แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านเหตุผล จำนวน 10 ข้อ มีค่าความยาก ตั้งแต่ .17 ถึง .66 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .08 ถึง .40 ซึ่งข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ ข้อ 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 10 และข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์ คือ ข้อ 3

1.4 แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านมิติสัมพันธ์ จำนวน 10 ข้อ มีค่าความยาก ตั้งแต่ .17 ถึง .75 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .18 ถึง .38 ซึ่งข้อสอบ ทั้ง 10 ข้อ ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด

1.5 แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำ จำนวน 10 ข้อ มีค่าความยาก ตั้งแต่ .26 ถึง .96 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ -.02 ถึง .28 ซึ่งข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10 และข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์ คือ ข้อ 8

1.6 แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านความจำ จำนวน 10 ข้อ มีค่าความยาก ตั้งแต่ .38 ถึง .85 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .20 ถึง .56 ซึ่งข้อสอบทั้ง 10 ข้อ ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด

1.7 แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านการสังเกตรับรู้ จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยาก ตั้งแต่ .79 ถึง .94 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .47 ถึง .70 ซึ่งข้อสอบทั้ง 20 ข้อ ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด

1.8 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียน มีค่าตั้งแต่ .13 ถึง .93 ซึ่งแบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านการสังเกตรับรู้มีค่าความเชื่อมั่นสูงสุด

คือ .93 รองลงมา คือ แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียน ด้านความจำ ด้านเหตุผล ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำ ด้านภาษา มีค่าความเชื่อมั่น .71, .60, .58, .45, .35 ตามลำดับ ส่วนแบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนที่มีค่าความเชื่อมั่นต่ำสุด คือ แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านตัวเลข มีค่าความเชื่อมั่น .13

2. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง .318 ถึง .570

3. ผลการหาตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ความถนัดทางการเรียนด้านการสังเกตรับรู้ ด้านตัวเลข ด้านความจำ ด้านภาษา และด้านมิติสัมพันธ์ ตามลำดับ สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .711 มีค่าอำนาจในการพยากรณ์ได้ร้อยละ 50.5 และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ เท่ากับ .309 เมื่อนำตัวแปรที่สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2 มาเขียนเป็นสมการในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานตามลำดับ ดังนี้

$$Y' = .041X_p + .086X_N + .034X_M + .047X_V + .027X_S + 1.417$$

$$Z'_Y = .410Z_p + .256Z_N + .183Z_M + .183Z_V + .136Z_S$$

อภิปรายผล

1. ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียน ด้านภาษา ด้านตัวเลข ด้านเหตุผล ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำ ด้านความจำ ด้านการสังเกตรับรู้ มีค่าเท่ากับ .11 ถึง .62 และ -.03 ถึง .28, .09 ถึง .36 และ -.10 ถึง .12, .17 ถึง .66 และ .08 ถึง .40, .17 ถึง .75 และ .18 ถึง .38, .26 ถึง .96 และ -.02 ถึง .28, .38 ถึง .85 และ .20 ถึง .56, .79 ถึง .94 และ .47 ถึง .70 ตามลำดับ จากข้อมูลข้างต้น ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกมีพิสัยกว้าง ข้อสอบบางข้อมีค่าความยากต่ำกว่าเกณฑ์

บางข้อสูงกว่าเกณฑ์ ข้อสอบบางข้อมีค่าอำนาจจำแนกเป็นลบ บางข้อมีค่าต่ำ และบางข้อมีค่าสูงกว่าเกณฑ์ ทั้งนี้เป็นเพราะการทดสอบกับนักเรียนที่มีลักษณะเป็นเอกพันธ์กัน คือ อายุใกล้เคียงกัน เรียนอยู่ในชั้นเดียวกัน ส่งผลให้คะแนนไม่กระจาย จึงทำให้ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกไม่ผ่านเกณฑ์

ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านภาษา ด้านตัวเลข ด้านเหตุผล ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำ ด้านความจำ ด้านการสังเกตรับรู้ มีค่าเท่ากับ .35, .13, .60, .58, .45, .71 และ .93 ตามลำดับ จากข้อมูลข้างต้นพบว่า แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านการสังเกตรับรู้มีค่าความเชื่อมั่นสูงที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความยาวของแบบทดสอบ (Test Length) กล่าวคือ แบบทดสอบมีจำนวนข้อสอบมากที่สุด ซึ่งความยาวของแบบทดสอบมีอิทธิพลต่อความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ แบบทดสอบที่ยาวจะมีความเชื่อมั่นสูงกว่าแบบทดสอบที่สั้น (สุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์, 2544, หน้า110-112) ความยาวของแบบทดสอบมีผลต่อความแปรปรวนของคะแนนจริง และความแปรปรวนของคะแนนที่สังเกตได้ โดยการเพิ่มความยาวของแบบทดสอบจะช่วยเพิ่มความแปรปรวนของคะแนนจริงในอัตราส่วนที่รวดเร็วกว่าการเพิ่มความแปรปรวนของคะแนนความคลาดเคลื่อน จึงทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงสูงขึ้น โดยทั่วไปจึงให้ความน่าเชื่อถือกับคะแนนจากแบบทดสอบที่มีความยาวมากกว่าคะแนนจากแบบทดสอบที่สั้น (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552, หน้า 87-88)

ทั้งนี้แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนด้านภาษา ด้านตัวเลข ด้านเหตุผล ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำ ด้านความจำ มีค่าความเชื่อมั่นไม่สูงเท่าที่ควร เพราะกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดสอบมีลักษณะเป็นเอกพันธ์กัน คือ อายุใกล้เคียงกัน เรียนอยู่ในชั้นเดียวกัน จะทำให้การกระจายของคะแนนมีน้อย จึงส่งผลให้ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบต่ำลง ในทำนองกลับกันถ้ากลุ่มที่ใช้ทดสอบมีความแตกต่างกันมากหรือมีความเป็นวิวิธพันธ์ จะทำให้คะแนนกระจายมาก ซึ่งมีผลทำให้ความแปรปรวนของคะแนนสูง อันจะทำให้ความเชื่อมั่นสูงตามไปด้วย นอกจากนี้ความยากของข้อสอบมีผลต่อความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ กล่าวคือ ข้อสอบที่ยากเกินไปจะจำแนกความสามารถของนักเรียนได้น้อย คะแนนไปรวมกันที่ใดที่หนึ่งทำให้ความแปรปรวนของคะแนนมีน้อยซึ่งมีผลทำให้ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบต่ำ (สุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์, 2544, หน้า113)

2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ความถนัดทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับประภา สว่างจิตต์ (2550) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ความถนัดทางการเรียนด้านมิติสัมพันธ์ด้านความจำ ด้านเหตุผล และด้านจำนวนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งยังสอดคล้องกับ อภิขญา เกษีสังข์ (2544) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดด้านเหตุผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองปทุมธานี พบว่า คะแนนจากแบบทดสอบจำแนกประเภท แบบอุปมาอุปไมย แบบอนุกรมภาพ แบบสรุปความ และแบบวิเคราะห์ตัวรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการหาตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ความถนัดทางการเรียน ด้านการสังเกตรับรู้ ด้านตัวเลข ด้านความจำ ด้านภาษา และด้านมิติสัมพันธ์ ตามลำดับ สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .711 มีค่าอำนาจในการพยากรณ์ได้ร้อยละ 50.5 และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ เท่ากับ .309 ซึ่งตัวแปรทั้ง 5 ตัวแปร สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2 ได้ ซึ่งสอดคล้องกับประภา สว่างจิตต์ (2550) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ความถนัดทางการเรียนด้านมิติสัมพันธ์ด้านความจำ ด้านเหตุผล และด้านจำนวนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งยังสอดคล้องกับ ศุภรัตน์ กรองสะอาด (2552) ได้สร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนด้านภาษา เหตุผล ตัวเลข มิติสัมพันธ์ และหาตัวพยากรณ์และสร้างสมการพยากรณ์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบความถนัดทั้ง 4 ฉบับ มีความยาก ตั้งแต่ .29-.79 อำนาจจำแนก ตั้งแต่ .21-.76 และความเชื่อมั่นตั้งแต่ .73 -.82 และตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์คือ ความถนัดทางการเรียนด้านตัวเลข ด้านภาษา และด้านเหตุผล

เมื่อพิจารณาถึงค่าอำนาจในการพยากรณ์ พบว่า สมการความถนัดทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 50.5 สาเหตุอาจเกิดจากตัวแปรที่นำเข้ามาใช้ในการศึกษานั้นเป็นส่วนหนึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังที่ สายวรุณ บุญคง (อ้างอิงในธัญกร คำแวง, 2550) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่ามี 2 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา เป็นผลจากการสะสมกันมาของประสบการณ์ต่างๆ รวมทั้งความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งสามารถวัดได้จากสมรรถภาพทางสมอง ความถนัดทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการแก้ปัญหา และ 2) องค์ประกอบที่ไม่ใช่ความสามารถทางด้านสติปัญญา เช่น การปรับตัว พื้นฐานทางครอบครัว สภาพบ้าน ความสนใจ ความมุ่งมั่น ทศนคติที่มีต่อสถาบัน ต่อวิชาที่เรียน และต่ออาจารย์ผู้สอน ปัญหาส่วนตัว ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม วุฒิภาวะ แรงจูงใจ ทักษะทางการเรียน วิธีการสอนของอาจารย์ การเอาใจใส่ทางการเรียน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งทิภา จันทนพศิริ (2538) พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน คือ พื้นฐานความรู้เดิม เขาวนปัญญา ความสนใจในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสัมพันธ์กับเพื่อนในโรงเรียน อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อธิฤทธิ์ พงษ์ปิยะรัตน์ (2542) และเมธี ธรรมวัฒนา (2544) พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ พื้นฐานความรู้เดิม พฤติกรรมการเรียน และความถนัดทางการเรียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของดร.ณิ กัณธมาลา (2546) พบว่า การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ ก็เป็นส่วนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรใช้แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนหรือผลการสอบเป็นส่วนหนึ่งของการพิจารณาคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ประกอบกับแบบทดสอบของโรงเรียน
2. ผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร ฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน และนักเรียนได้ทราบว่าตัวแปรใดบ้างมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการแนะนำนักเรียนให้เลือกแผนการเรียนที่สอดคล้องกับความสามารถของตนเอง อันจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ
2. ควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เช่น เพศ อายุ พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เจตคติต่อวิชาที่เรียน อาชีพหรือรายได้ของผู้ปกครอง ฯลฯ